

Indenrigsministeren svarede herpaa den 29de Juni 1861, at han ansaae det for utvivlsomt, at det af Ansøgeren udviste Forhold var af den Bessaffenhed, at hans eventuelle Pension i Henhold til Pensionslovens § 6 bør søges fastsat ved Lov, og vægrede sig derfor ved at give Samtykke til, at den fremkomne Ansøgning bevilgedes.

Under 22de Juli fremsendte Justitsministeriet en ny Ansøgning om Afsted paa Grund af Alder og Svagelighed, ledsaget af Attest fra Nørregaards daværende Huislege, Dr. med., Reservelæge Stadsldt, og idet det fastholdt sin tidligere yttrede Anskuelse om Uanvendeligheden af Pensionslovens § 6, udbad sig Indenrigsministerens Ytringer over, hvorvidt der nu fra hans Side var Noget at erindre imod, at Nørregaard indstillede til Entledigelse med Pension efter Pensionsloven.

Indenrigsministeren gav da under 8de August f. N. sit Samtykke til Entledigelsen, saaledes formuleret, „at man, uagtet Ministeriet maa fastholde sin Opfattelse af Bestemmelsen i Pensionslovens § 6, ligesom man ogsaa vedblivende maa være af den Formening, at det af Nørregaard udviste Forhold nærmest synes at maatte behandles efter bemeldte Paragraph, navnlig i Betragtning af den senest angaaende den Paagældendes Helbredsforfatning fremkomne Lægeattest, efter Omstændighederne ikke skal modsætte sig, at han efter Ansøgning og paa Grund af Svagelighed bevirkes entlediget med Pension efter Pensionsloven.“

Da Nørregaard saaledes er afstediget paa Grund af Alder og Svagelighed, og ikke paa Grund af Misligheder, skal Udvalget hertil ikkun knytte den Bemærkning, at man meget beklager, at Indenrigsministeren ikke fastholdt sin Anskuelse saaledes, at den blev virksom i Spørgsmaalets Afgjørelse ligeoverfor Justitsministeriets Opfattelse af § 6 i Pensionsloven, der synes at maatte berøve Paragraphen den tilsigtede Virkning at forebygge Misligheder af svage Embedsmænd.

3) (Samme Post). Angaaende den under Posten indbefattede Godtgjørelse til Justitsraad, Virkedommer Peterson af 500 Rd. for Udreelse af Pension til hans Formand, den under 3die Mai 1859 entledigede Virkedommer, Justitsraad Norbom Petersen, skal Udvalget, idet det tilraader Thinget at bevilge denne Godtgjørelse, henvise til den i Anmærkningerne til den forelagte Tillægsbevillingslov for 1862—63 Side 28 herom givne Oplysning, men iøvrigt fastholde, at der herved ikke er bevilget nogen endog kun deelvis Pension til nævnte afstedigede Embedsmænd.

4) (Samme Post). Finantsministeriet har begjært stillet det Vædringsforslag, at der under Postens første Stykke tilføies: „og som Refusion til Monarchiets Finantsfer for den afstedigede Justitsfergeant ved Kjøbenhavns Stokhus Bachmann tillagte Pension, 108 Rd.“

Ved Lov om Tillægsbevilling for 1860—61 samt Finantslovene for 1861—62 og 1862—63 er der af Justitsministeriets Understøttelseskasse bevilget en Understøttelse af 108 Rd. aarlig for forhenværende Justitsfergeant ved Kjøbenhavns Stokhus Bachmann, idet denne Understøttelse fastattes til samme Beløb, som ifølge Loven af 9de April 1851 vilde have tilkommet ham, hvis han ligefrem havde været berettiget til Pension efter denne. Hermed har imidlertid Bachmann ikke fundet sig tilfreds, og han har gjentagne Gange henvendt sig til Finantsministeriet med Andragende om, at det nævnte Beløb maatte blive ham tillagt som Pension ifølge den citerede Lov, hvortil han ansaae sig berettiget. Det er i Anledning heraf blevet ophjst, hvad der ikke tidligere var blevet bemærket, at Bachmann blev ansat ved Stokhuset, da det endnu i enhver Henseende betragtedes som en militair Institution (nemlig før 1842, da Udgifterne til Stokhusene overførtes fra Armeens til det paagældende Cancellies Budget), og at han derved havde erhvervet Afgang til Pension af Krigshospitalsskassen lige med Armeens øvrige Underofficerer; fremdeles ophjstes det, at Tilstedeværelsen af denne Pensionsret er bleven anerkjendt efter den nævnte Forandring med Stokhusene; thi da det i 1847 paatænkes ved Stokhusene, i Righed med Tugt- og Forbedringshusene, at træffe den Foran-